

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייסדות כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיעעב"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א
קרית יואל - בני ברק

בבית הברית יהיה יטב הברית

פרשת אמור

כיתה ח' (א-ב)

הר"ד יואל גרינוואלד הי"ו
הר"ד שאול יחזקאל שווארץ הי"ו

פרשת אמור

אמור אל הכהנים בני אהרן וגו'

דער קדושת לוי טייטש די וואך, "אמור אל הכהנים בני אהרן", אז די כהנים וועלן מיינען אז מ'איז זיי מכבד ווייל זיי זענען אליינס חשוב, אבער באמת קען זיך א מענטש גרויס האלטן נאר מיט וואס ער האט זיך אליין געפלאגט, אבער מיט אזא זאך וואס ער האט זיך נישט געפלאגט אזוי ווי יחוס אבות איז נישט שייך אז מ'זאל זיך גרויס האלטן, וועגן דעם די ערשטע זאך זאלסטו זאגן פאר די כהנים "בני אהרן", אז די קדושה איז גארנישט זייער'ס, נאר ס'איז 'אשר קדשנו בקדושתו של אהרן', וועגן דעם האבן זיי זיך נישט צו גרויס האלטן מיט דעם, און נאכדעם "ואמרת אליהם", קענסטו זיי זאגן די גאנצע פרשה אז מ'דארף זיי מכבד זיין.

רש"י זאגט "להזהיר גדולים על הקטנים", טייטש מען אז די כהנים זאלן נישט זיין אזוי גרויס ביי זיך [דהיינו שיתנהגו בבחינת קטנים בענוה].

ס'קען זיין לויט דעם קדושת לוי - מ'ברענגט צו (עי' בכנסת יחזקאל פ' במדבר, וכע"ז מובא בעטרת ישועה פ' שמות) אז דער ראפשיצער רב זי"ע האט געזאגט וואס איז דער חילוק צווישן איהם און זיין חבר, זיי האבן ביידע צוזאמען געהארעוועט און אויפגעשטאנען פארטאגס, נאר דער חילוק איז געווען ביים גלעזל בראנפן נאכ'ן דאווענען, "מיין חבר נאך אזא גרויסע עבודה זעצט ער זיך אראפ נאכ'ן דאווענען טרינקען א גלעזל בראנפן, און ער טראכט אזוי אריין ווי אזוי האט מיין טאטע געדאוונט, טראכט ער אז איך שטיי העכער פון מיין טאטן קומט מיר דאס גלעזל בראנפן, אבער איך - האט דער ראפשיצער רב געזאגט אויף זיך - אז איך קוק צו די עבודה פון מיין טאטן און פון מיין זיידן, זעה איך אז כ'האב נאכנישט אנגעהויבן, און דאס גלעזל בראנפן טרינקט זיך שוין נישט אזוי".

לויט דעם קען מען זאגן אז דאס איז פשט, אמור אל הכהנים "בני אהרן", אז זיי זענען מיוחסים, דורך דעם "לנפש לא יטמא בעמיו", וועט ער זיך נישט שפירן אזוי גרויס ביי זיך און נישט נכשל ווערן מיט גאווה.

(מרן רבינו שליט"א - שולחן מלכים תצוה תשס"ט)

לנפש לא יטמא בעמיו.

ופירש"י יצא מת מצוה, ויש לרמז דהנה דקדקו המפ' על אומרו לנפש לא יטמא דהול"ל לגוף לא יטמא כי הנפש אינה מטמאה, ות"י דהתורה רמזה בזה שלא יטמא את נפשו ורוחו ונשמתו ח"ו

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיעעבני"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

בס"ד

באיזה עבירה או פני' ח"ו, והנה עיקר החיות של ישראל היא במה שמדבק עצמו בעבודת השי"ת כמו שנאמר ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום, ורשעים אף בחייהם נקראים מתים שאין כח בידם לתקן עצמם, וא"כ אם ח"ו נתפס אדם בעבירה אז הוא טמא מת, והנה דעת לנבון נקל דזה דוקא בעבירה לשמה ע"ז אמרו גדולה עבירה שלא לשמה וכו', וזה שרמז רש"י יצא מת מצוה שעושה עבירה לשמה זה אינו נקרא טמא מת.

(קדושת יו"ט)

אלה הם מועדי ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון.

ולכאורה קשה מה שהתחיל הכתוב במועדים ומסיים בשבת, עוד קשה למה אמר הכתוב "תעשה מלאכה" ולא אמר "כל מלאכה" כמו שכתוב בעשרת הדברות, וי"ל שכל הכתוב הזה מדבר במועדי השנה, ששה ימים מהם, והם שני ימים של פסח, יום אחד שבועות, יום אחד ראש השנה, יום אחד סוכות, ויום אחד שמיני עצרת, מותרים במלאכת אוכל נפש, והיום השביעי שהוא יום כפור אסור, וז"ש הכתוב "אלה הם מועדי ששת ימים" ששה ימים מן המועדים "תעשה מלאכה" רק מלאכת אוכל נפש ולא כל מלאכה אחרת, "וביום השביעי" של המועדים "שבת שבתון" היינו יום כיפור "מקרא קודש כל מלאכה לא תעשו" אפי' מלאכת אוכל נפש אסור.

(הגר"א ז"ל)

וספרתם לכם וכו' שבע שבועות תמימות תהיינה. ובמדרש אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום.

וי"ל דאחז"ל שכר מצוה בהאי עלמא ליכא והק' המפוי' דהרי הקב"ה שומר משמרתה של תורה וכתוב ביומו נתן שכרו, ותי' לפי מה שדרשו חז"ל עה"כ מי הקדמנו ואשלם מי עשה לפני מזוזה ומעקה עד שלא נתתי לו בית וכו' וכיון שכל המצות נעשו ע"י מעשה השי"ת מקודם אינו צריך לשלם בעולם הזה, וכתב בראש דוד כי במדת היראה לא שייך מי הקדמנו ואשלם כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים וא"כ על יראת שמים איכא שכר בעוה"ז, ומבואר במס' קידושין דהשכר שיש בעוה"ז הוא אריכות ימים, וז"ש ירא"ת ה' היא תוסיף ימים, שע"י יראת ה' זוכין לאריכות ימים שזה מתנת עוה"ז, וזה ביאור המדרש דכתבו בספה"ק דשבע שבועות תמימות מרומזים על שבעים שנות חייו של אדם בעוה"ז אימתי הן תמימות האין יזכה האדם לאריכות ימים בעוה"ז שהוא שכר מצוה והרי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, בזמן שעושה רצונו של מקום דהוא יראת שמים ע"ד הכתוב מה ה"א שואל מעמך כי אם ליראה, ובזמן שעושים רצונו של מקום אפשר לזכות לשכר בעוה"ז.

(כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א)

וספרתם לכם ממחרת

מסופר שפעם באשמורת הבוקר בימי החורף והקור המושלגים, יצא הרה"ק לרחובה של עיר, וראה איש יהודי רץ לבית הכנסת וטלית ותפילין בידו, כשקרב אליו וראהו בעניו, לבוש בגדים קרועים ומנעלים העשויים טלאי ע"ג טלאי, עצרו הרה"ק מבארדיטשוב ואמר לו ר' יהודי מדוע מהרת היום, ומה לך רץ יחף ורועד מקור, הלא תיטיב אם תשב בביתך ולא תקפא מקור וכפור, ענה לו העני רץ אני להתפלל, אמר לו הרבי הלא יכול הנך להתפלל בביתך, ענה לו שוב העני אבל בביתי לא אוכל לומר קדושה וברכו, פתח ואמר הרה"ק רבוננו של עולם הבט נא משמים וראה חסנם ואיתנותם של בניך, על אף שניסיתי לפתות עני ודל זה בדברים של טעם לא שת ליבו ולא שמע לעצתי, כשסיפרו לפני הרה"ק מרוזין זי"ע נענה ואמר הלוא מקרא מפורש הוא, היה אתה לעם מו"ל האלקים, כלומר תנסה אתה להרחיקם ולפתותם שיהיו מנגד אלקים, ותראה שהם לא ינטו אחריך ואח"כ והבאת אתה את הדברים אל האלקים, להיות מליץ עליהם לפני ה', והנה נודע שהדינים נקראים חושך והאור הוא טוב וזהו וספרתם לכם וספרתם הוא לשון אור וחסדים מלשון ספי"ר ויהלום, על כן ראשי תיבות ו'ספרתם ל'כם מ'מחרת הוא אותיות מו"ל דזה העצה לפעמים להראות גדולתם של ישראל ועי"ז יהיו נמתקים הדינים ויהיה אור.

(אור ישרים)